

[Lykketoft]

det her spørgsmål sagde, at skattekravet havde belastet familiens økonomi, så den var kommet i den situation. Jeg har opfattet de udtalelser, det vil jeg gerne have bekræftet, skatteministeren selv kom med for ¾ år siden, og som har været refereret i tidligere spørgsmål, og hele den behandling af sagen, der har været indtil den sidste kovending, således, at skatteministeren klart indså ligesom sine forgængere, at når den pågældende familie var kommet i en vanskelig økonomisk situation, så havde det intet at gøre med skattekravet, men med familiens forvaltning af sin egen økonomi i den mellemliggende periode. Det er jo det, denne sag handler om.

Jeg vil godt spørge i tilslutning til de bevarelser, der har været – det handler om retssikkerheden i forhold til, hvornår man kan få eftergivet sine skatter –: hvor mange i den centrale skatteadministration har rådet skatteministeren til den afgørelse, han her har truffet?

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Må jeg sige til hr. Hjortnæs, at naturligvis er det et hovedprincip i al lovgivning, at det lige skal behandles lige, og det gælder i ganske særlig grad i skattelovgivningen, at der skal være ens regler for alle. Men lovgiverne er jo ikke blevet stående ved det, for skønt det lige bliver behandlet lige, kan det godt ske, at det lige virker forskelligt i forskellige situationer. Det er for at få det udgangspunkt, man i statsskatteloven har lavet § 37, som giver skatteministeren et skøn og en mulighed for at tage nogle andre hensyn end dem, der er nedfældet i lovens meget strikte ord. Det, der er specielt i denne sag, er de specielle menneskelige og økonomiske hensyn.

Hr. Ole Espersen spurgte, om de betingelser, der står i gældssaneringslovsforslaget, også gælder for anvendelsen af statsskattelovens § 37. Jeg vil indledningsvis klart sige, at det er to forskellige love, der er tale om, og da man lavede statsskattelovens § 37 i 1903, kendte man jo ikke de mere specifikke betingelser i den gældssaneringslov, der nu er fremsat forslag om. Dertil kommer, at svaret ikke præcis kan være: de gælder alle sammen, eller de gælder ikke alle sammen. Det

er netop det karakteristiske ved frit skøn, at der er visse hensyn, man kan tage.

Jeg kan godt tænke mig tilfælde, hvor man må sige: nej, her foreligger der en sådan situation, at selv om virkningerne vil være katastrofale, så kan man altså ikke fra det offentliges side give afkald på noget som helst. Men jeg kender situationer, hvor man kan sige: her har den pågældende båret sig lidt for tåbeligt ad og lidt for letsindigt ad. Men det kan aldrig være skatteministerens opgave at være den, der deler bøder ud i den henseende eller forsøger at vurdere og komme til en anden afgørelse, end han ville være kommet til, hvis motivet hos skatteyderen havde været et andet.

Alt det ligger der i det frie skøn, og derfor er det klart, at det frie skøn kan kritiseres og vurderes, men det ligger altså i skønnet.

Formanden:

De to sidste spørgsmål, først hr. Hjortnæs.

Hjortnæs (S):

Man kan jo ikke sige, at skatteministerens udtalelser er meget vejledende, og det er den skatteminister, der taler så meget om retssikkerhed, om, at man skal skabe klare regler osv.

Men lad mig nu prøve med et konkret spørgsmål, om det skulle være muligt at få et klart og præcist svar fra skatteministeren: vil ministeren sørge for, at den skat, der er blevet betalt af andre, som fik deres ejendom eksproprieret ved Alssundbroens bygning, får de tilbagebetalt? Det var det første spørgsmål. Vil ministeren i konsekvens af den afgørelse, han her har truffet, sige til alle dem, der i årene forud har været udsat for ekspropriation, og som ikke var i stand til at betale deres skatter, herunder skat af ekspropriationserstatningen, at deres sag bliver taget op og de får mulighed for at henvende sig til ministeren og få det tilbagebetalt? Og endelig – det er for at komme ministeren lidt i møde, det kunne jo være, at der var et eller andet i underbevidstheden, som betød noget for ministeren – er det sådan, at ministeren har skønnet, at ved at eftergive skatten vil den pågældende familie, Paulsen Petersen, være i stand til at klare sig økonomisk i fremtiden?